

РЕШЕНИЕ

№ 3061

гр. София, 18.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 28.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **14080** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Л. А. С. срещу Заповед № 96/20.12.2019 г. /видно от уточнителната молба от 17.02.2020 г. – л. 75/ на Началника на затвора [населено място].

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед № 96/20.12.2019 г. е отказано преместването на С. в Затворническо общежитие /ЗО/ от открит тип. Посочено е, че същият изтърпява наказание лишаване от свобода в размер на 20 години за престъпление по чл. 116, ал. 1, т.1, чл. 339 от НК. Първоначално определен от съда е строг режим, считано от 16.04.2015 г.

Със заповед № 106/06.11.2019 г. /л. 8/ е заменен режимът на изтърпяване на наказанието от строг на общ. В становище от НС ЗО К. във връзка с цитираната заповед е вписано, че лицето е награждавано 7 пъти /л. 9/.

Изготвен е доклад /л. 10/.

Жалбоподателят е приложил заповедите, с които е награден /л. 30 и сл.; л. 128 и сл./.

Приложена е справка по чл. 39, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС /л. 81/.

В доклад от 06.12.2019 г. /л. 94 и сл./ е посочено, че са налице предпоставките за

преместване от ЗОЗТ в ЗООТ.

В становище от гл. инспектор – ЗН РНОД /л. 100/ е посочено, че не са преодолени голяма част от регистрираните дефицити в профила на нуждите – непоемане на отговорност за извършеното деяние, несъзнаване на причинената вреда и приемане на присъдата за несправедлива.

Аналогично е и становището на главен инспектор НС СДВР /л. 102/.

От правна страна съдът намира следното:

Съгл. разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. Съгласно ал. 2 на цитираната разпоредба, в приложимата редакция, началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл. 43, ал. 3. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган – Началника на затвора, като при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, законът дава право на ответника да извърши преценка по целесъобразност на възможността за преместване, а не го задължава при формалното възникване на посочените в нормата предпоставки задължително да се произнесе положително. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за облекчаване на режима, респ. за преместване в ЗО от открит тип, е предоставена на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, съобразно формираното у него вътрешно убеждение и с оглед обстоятелство, че същият ведно със служителите на Затвора, имащи пряк контакт с лишения от свобода, имат изградени непосредствени впечатления относно лицето. Съдебният контрол в настоящия случай се свежда само до това, дали на административния орган действително е предоставено правото да извършва преценка по целесъобразност, дали същото е упражнено в съответствие с принципите на чл. 4 и чл. 6, ал. 4 от АПК и дали е спазил процедурата при издаване на административния акт.

От представените писмени доказателства е видно, че преди издаване на оспорената заповед ответникът е изискал становища от съответните длъжностни лица така, както изисква законът, въз основа на отразеното в тях е направил собствена преценка дали са налице условията за преместване от ЗОЗТ в ЗООТ, след което се е произнесъл с акта, предмет на настоящото дело.

В случая, видно от изложените в заповедта мотиви, административният орган е констатирал, че е изпълнено формалното изискване на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС – жалбоподателят е изтърпял 1/4 от наложеното наказание в затвора. Приел е обаче, че не е налице втората предпоставка, свързана с поведението на лицето. Така, макар безспорно С. да е бил награждаван, е прието, че същият все още има проблеми във

връзка с отношението си към извършеното престъпление, не осъзнава изцяло последствията от действията си и смята присъдата за извършеното от него деяние – за несправедлива. А видно от справката по чл. 39 от ЗИНЗС, касае се за квалифициран състав на убийство - по чл. 116, ал. 1, т. 1 от НК.

Началникът на Затвора в съответствие с изискването на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС е изискал и обсъдил становищата от посочените в цитираната норма лица, две от които са посочили, че към момента не са преодоляли голяма част от регистрираните дефицити в профила на нуждите на лишения от свобода, което е от особена важност при престоя в условията на смекчен надзор и охрана. Изложените в становищата на лицата по чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС факти, обстоятелства и заключения съдът намира за напълно достатъчни да обосноват извода на административния орган, че не е изпълнена втората предпоставка по чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна. В тежест на жалбоподателя остават на правените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 100 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. С. срещу Заповед № 96/20.12.2019 г. на Началника на затвора [населено място].

ОСЪЖДА Л. А. С. да заплати на ГДИН към МП направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението съгл. чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗС е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: